

er klaret; under disse Omstændigheder at gennemgaa de enkelte Vædringsforslag er der — jeg gjentager det — vist neppe nogen Anledning til. Jeg vil antage, at man ved den første Post, der fremkommer som extraordinær Forordning, det er Posten under Nr. 148 om en Forhøielse til Spæminer —, et Spørgsmaal, der laa for og var anerkjendt af Rigsdagen, naar vi kunde faae den øvrige Plan og Betingelsen derfor erkjendt som ønskelig og nødvendig — ved sin Afstemning vil vise, hvorvidt man deler den i Betænkningen og yderligere af mig fremsatte Betragtning fra Flertallets Side i Udvalget eller ikke.

Seavenius: Jeg skal paa Finantsudvalgets Mindretals Vegne tillade mig for det høie Thing at udvikle vore Ansæelser om denne Sag, idet jeg ligesom den ærede Ordfører ikke skal gaa nærmere ind paa de enkelte Vædringsforslag. Til en Begyndelse vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvad vi antage for at være Feil, gale Opfattelser, hvad man nu vil kalde det, i Flertallets Betænkning. Flertallet siger i Begyndelsen af sin Betænkning, at Beføstningen til Kjøbenhavns Søbefæstning efter den sidst udarbejdede Plan vil blive over 40 Millioner Kr. Naar Flertallet kan have nogen Interesse af at sætte meget store Summer ind i Betænkningen til saakaldet Dplysning for dette Thing og Beføstningen, saa veed jeg virkelig ikke, hvorfor man ikke har indført meget større Summer, thi med ligesaa stor Ret kunde man have sagt, at Planen til Aggersøhunds Befæstning vil komme til at koste 15 Millioner Kr. osv. osv. paa hvert enkelt Punkt. Det forekommer mig, at det Nette vilde være at holde sig, hvis man vil tale mod Regjeringen, til den Plan, Regjeringen har fremsat, og hvis man vil tale mod Mindretallet, saa holde sig til de Forslag, som Mindretallet har fremsat; men derimod at henviise til enkelte af Regjeringens Embedsmænds Udkaft til mulig tænkelige Befæstninger har ganske overordentlig lidt at sige, til Dplysning vel at mærke. Om det kan have Noget at sige i modsat Retning, veed jeg ikke. Lidt længere henne i Betænkningen udtaler Flertallet i Anledning af Conscilspræsidentens Yttring her i Sommerfessionen, den Yttring, der er gjort saa Meget ud af, om at lade Sagen falde, at den senere blev rettet derhen, at det naturligvis ikke var saaledes ment. Jeg veed ikke, hvorfor man har brugt saadanne Udtryk som: 'at den blev rettet, thi efter min Opfattelse kunde „Sagen“ fra først af ikke forstaaes eller burde ikke være forstaaet anderledes end om Bedtagelse af en fuldstændig Plan forud. Dette kommer paa en Maade igjen i Slutningen af Betænkningen, hvor man synes at være i en vis Tvivl endnu, om det Forslag, som Regjeringen har forelagt os paa Finantsloven iaar, denne Bevilling paa de to Millioner, skal være et Udtryk for at lade Sagen

falde, eller om det maaske skal være en Begyndelse paa at gennemføre Sagen. Flertallet synes, at den første Forklaring er den naturlige. Jeg vil ikke negte, at for os Andre er den sidste Forklaring den naturlige, den, vi ville holde os ved, indtil vi se det Mødsatte. Smidlertid viser det sig jo ved Slutningen af Flertallets Betænkning og ligeledes af hvad Ordføreren udtalte nu, at hvorledes saa de Herrer forstaa den fordrede Bevilling iaar, saa er man lige misfornøiet; det vil være aldeles galt, om Regjeringen vil opgive at føre denne Sag videre, og det vil være næsten endnu galere, om den fordrer de Bevillinger, her ligge for. Man kan da egentlig med en vis Grund spørge — naar man ikke havde lagt nøie Mærke til en enkelt Sætning i Betænkningen —, hvad man da egentlig vil have, at Regjeringen skulde have gjort. Det er ganske vist, at Regjeringen kunde jo, hver Gang vi kom sammen, ligesom den desværre, tvungen af en uheldig Lovbestemmelse, gjør med Hørlovsforslaget, forelægge os sit Forslag uforandret, men det vilde dog i Virkeligheden ikke have Noget at sige, for ikke at bruge et stærkere Udtryk. Den kunde ligeledes efter Sommerfessionen atter have grebet til at opløse dette Thing, men jeg antager virkelig ikke, at det ærede Flertal egentlig efter hele sin politiske Opfattelse kan mene, at dette var den rigtige Vej at gaa (Stemmer: Jo!). Ja, det skulde glæde mig meget, om det virkelig var dets Mening, men det vilde i Sandhed undre mig. Jeg indrømmer, som jeg allerede har gjort, at den Dplysning, som man ved først at læse det Væsentlige af deres Betænkning igjennem, synes at savne, findes i det Punktum, som ender første Stykke af deres Betænkning. Der staar nemlig: „den Dagen efter — efter at Forslaget ifjor var forfattet — af Folkethinget enstemmig vedtagne Beslutning maatte i forøget Grad have overbevist Ministeriet om, at dets fortsatte Forbliven paa sin Plads kun yderligere vilde forhale og udsætte den Sag, hvis Fremme det i alt Fald tidligere havde fillet frem i første Række.“ Det er altsaa Meningen, der her tydeligt er udtrykt, at en Betingelse for, at man fra Flertallets Side skal fremme denne Sag, er, at den nuværende Regjering gaar sin Vej, og naturligvis at der kommer en Regjering, hvortil de ærede Herrer have Tillid. Nu skal jeg paa egne, og jeg tænker, jeg kan sige det, ogsaa paa Mindretallets Vegne, udtale, at vor hele Betragtning af denne Sag, af dens ubetingede Vigtighed og Nødvendighed, er en saadan, at det ikke skulde være os nogen Sorg, hvor bestemte Modstandere vi forørigt ere af de Herrers Politikk og hele politiske Stilling og den Lantegang, der ligger til Grund for den, om de Herrer kunde opnaa deres Senfjgt, under den Betingelse, vel at mærke, at vi ere enige med dem om, at det, de ville gennemføre, ere de Penge værd, de ville anvende derpaa. (Hør!) Deri ligger det Hele. Det er